

Chapter 1

จันทร์ดับ

New moon

1

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นท่ามกลางห้องมืด เป็นเสียงทุ้มๆ จากโทรศัพท์
ภายใน ไม่ใช่โทรศัพท์มือถือ

หัวหน้าทีมสอนจูงอิลลิมตาขึ้นทันทีเหมือนยังหลับไม่สนิท เขาไม่ชักช้า
ยันตัวขึ้นจากเตียง เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ภายใน เช็กต้นสายที่โทร. เข้า
มาแหวหนึ่ง แล้วมองนาฬิกาดิจิตอลบนโต๊ะพร้อมปรับเสียงพูด

เวลา 06.47 น. โทร. มาจากตึกหลักชั้นห้า หอผู้ป่วยวีไอพี

“หัวหน้าทีมฝ่ายรักษาความปลอดภัยครับ”

“ขอโทษที่โทร. มาตั้งแต่เช้านะคะหัวหน้าทีม โจอินชุกจากหอผู้ป่วย
วีไอพีค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ทราบว่ามีเรื่อง...”

“อาจไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ฉันคิดว่าปรึกษาคุณก่อนดีกว่าค่ะ”

“เชิญครับ”

“วันนี้ฉันมาทำงานสายนิดหน่อย แต่ออกมาแล้วยังไม่เจอเซตบยอล
เลยค่ะ”

เซตบยอลเป็นผู้ช่วยพยาบาลประจำกะกลางคืนในหอผู้ป่วยวีไอพี
ของตึกหลัก ต้องส่งเวรกับพยาบาลโจซึ่งทำงานกะเช้าทุกวันตอน 06.30 น.

“แต่ที่หน้าแปลกคือ...”

พยาบาลพูดเสียงเบา

“ฉันลองเช็คดูหมดแล้วค่ะ เธอไม่ได้อ่านข้อความที่ส่งไป โทร. ไปก็
ไม่รับสาย...แน่นอนว่ายังไม่ได้ส่งเวรกันเลยค่ะ เธอไม่ได้อยู่ที่ห้องทำงานประธาน
ในห้องน้ำก็ไม่มี...”

“เซตบยอลเนี่ยนะครับ”

“หัวหน้าทีมก็รู้ว่าปกติเซตบยอลไม่ใช่พวกไม่รับสาย หรือโอดงาน
ไปเสียๆ”

อย่างที่พยาบาลโจบอก ปกติเซตบยอลไม่ใช่คนแบบนั้น

“ท่านประธานยังปกติดีค่ะ ฉันเลยอยากให้หัวหน้าทีมช่วยตามหา
เซตบยอลก่อนที่จะต้องรายงานหัวหน้าพยาบาลค่ะ”

พยาบาลโจขอร้องอย่างเกรงอกเกรงใจ

“โอเคครับ ผมจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้”

“ก่อนขึ้นมาช่วยเวรดูที่ห้องเซตบยอลหน่อยได้ไหมคะ”

เซตบยอลไม่น่าอยู่ห้องพักในเวลาแบบนี้ แต่อย่างไรก็จำเป็นต้อง
ตรวจสอบ

**หัวหน้าทีมชอบสวมเสื้อเชิ้ตพร้อมสูทออกมายังโถงทางเดิน และวิ่ง
ขึ้นไปชั้นสอง ร่างกายของเขาแข็งแรงสมเป็นอดีตตำรวจแม้จะเข้าสู่วัย
ห้าสิบแล้ว เขาเป็นผู้รับผิดชอบด้านความสงบและความปลอดภัยทั้งหมด
ในรอยัลทาวน์ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นโครงการที่พักอาศัยหรูที่ดีที่สุดในกาฬสินธุ์**

ห้องพักของเซตบยอลอยู่ชั้นสอง สุดทางเดินฝั่งตะวันออก เขากด
กริ่งอย่างเร่งรีบ ทว่าไม่มีเสียงตอบรับ

หลังจากกดเครื่องซ้ำอีกหลายครั้ง หัวหน้าทีมซอนก็รีบสาวเท้าจนแทบวิ่งไปทางประตูใหญ่

เมื่อออกจากประตู Helper's House หัวหน้าทีมซอนได้กลิ่นไฟทอนไซด์¹ ซึ่งกระจายตัวเมื่อน้ำค้ำยามเข้าซึมผ่านปากกว้างใหญ่ ลอยมาเตะจมูกทันที

'ตึกหอพักพนักงาน' หรือที่เรียกกันว่า Helper's House เป็นอาคารสองชั้น เมื่อผ่านประตูหน้าเข้าไป จะพบสำนักงานนิติบุคคลกับบันไดขึ้นไปยังชั้นสอง นอกจากนี้ส่วนกลางอย่างสำนักงานนิติบุคคล ห้องเก็บของ และห้องนั่งเล่น ที่ชั้นหนึ่งยังมีห้องพักแบบโรงแรมอีกสิบห้อง และชั้นสองอีกยี่สิบแปดห้อง แม้ตามหลักแล้วจะเป็น 'หอพักพนักงาน' แต่ด้วยความกว้างและหรูหรา พร้อมบริการทำความสะอาดฟรี เลยกกลายเป็นที่พักในฝันของพวกพนักงานที่ยังโสด เนื่องจากห้องพักที่นี้มักเต็มอยู่ตลอด รวมถึงเกณฑ์การเข้าพักยังพิจารณาจากลำดับความสำคัญของหน้าที่ คนที่พักอยู่ส่วนใหญ่จึงเป็นพนักงานที่ทำงานในตึกหลัก

ตึกหอพักเป็นอาคารเสริมจากตึกหลัก แต่ไม่ได้เชื่อมต่อกันโดยตรง การไปยังตึกหลักต้องขึ้นทางลาดยาวประมาณห้าสิบเมตรไปตามแนวสวนที่จัดไว้อย่างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ให้ความรู้สึกที่ทั้งแปลกตาและลึกลับน่าค้นหา สองข้างทางขนานด้วย 'ตึกรอยัล' สีหลัง ซึ่งเป็นที่พักของลูกบ้านระดับพรีเมียม กำลังเปิดไฟสว่างจำลองมรอบตึกหลักราวกับคอยคุ้มกัน แต่ละตึกมีเอกลักษณ์และความสวยงามในแบบของมัน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ช่วยเน้นตึกหลักให้ดูโดดเด่น ส่งผลให้ทัศนียภาพของรอยัลทาวน์

¹ ไฟทอนไซด์ (Phytoncide) คือสารธรรมชาติที่พืชบางชนิดปล่อยออกมาเพื่อป้องกันตัวเองจากเชื้อโรค เช่น แบคทีเรีย เชื้อรา หรือแมลงต่างๆ โดยเฉพาะพืชที่มีน้ำมันหอมระเหยอย่างต้นสน ยูคาลิปตัส หรือไม้หอม

ยิ่งตระการตา

หัวหน้าทีมซอนกำลังเดินขึ้นเนินไปยังตึกหลัก แต่แล้วก็ชะลอฝีเท้าลงชั่วขณะแล้วหันกลับไปมอง หน้าต่างห้องของเซตบยอลในหอพักมีตสนิทดังคาด เขาจึงเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าไปยังตึกหลัก

ตึกหลักเป็นอาคารพื้นที่สามร้อยพยอง² สองชั้นใต้ดินและห้าชั้นเหนือพื้นดิน แต่ความจริงกลับสูงเป็นสองเท่า ทำให้ความสูงจริงใกล้เคียงกับตึกสิบชั้น ทางตะวันออกเฉียงเหนือของล็อบบี้ชั้นหนึ่งเป็นภัตตาคารแบบจวงลวงหน้าสำหรับลูกบ้านโดยเฉพาะ ทางตะวันตกเฉียงเหนือมี ‘ซาลอนคาลลิโอเป’ ซึ่งเป็นแกลเลอรีและคอนเสิร์ตฮอลล์

ชั้นสองเป็นห้องตรวจและรักษาสำหรับลูกบ้านระดับพรีเมียม ชั้นสามประกอบด้วยพื้นที่สำนักงาน รวมถึงห้องประธานกรรมการและห้องประชุม ชั้นห้าเป็นที่ตั้งของหอผู้ป่วยวิไอพีสำหรับประธานวอนเซควอน ผู้สร้าง ‘รอยัลทาวน์’ อันยิ่งใหญ่ที่นี่

พอเข้ามายังล็อบบี้ของตึกหลัก รมภ. ที่เข้ากะเช้าตอนหกโมงเช้าก็ลุกขึ้นหักท่าย

หัวหน้าทีมซอนพยักหน้าเบาๆ แล้วตรงไปขึ้นลิฟต์ทันที เขาแตะบัตรรักษาความปลอดภัยที่แผงควบคุม ซึ่งมีเครื่องหมาย G, 1, 2, 3, 5, RF แล้วกดปุ่มชั้นห้า ลิฟต์เคลื่อนขึ้นอย่างช้าๆ และมันคงสมเป็นตึกใหญ่ กระทั่งมาหยุดอยู่ที่ชั้นห้า ทันทีที่ประตูเปิดออกพบพยาบาลโจยู่ที่เคาน์เตอร์พยาบาล

“โทรศัพท์ของเธอปิดตลอดเลยคะ”

เธอพูดพลางลุกจากที่นั่งเดินเข้ามาหาหัวหน้าทีมซอน

“ไม่อยู่ในห้องพักด้วยคะ”

ทั้งคู่เดินตามทางเดินวงกลม มุ่งหน้าไปยังห้องผู้ป่วยวิไอพีเหมือนนัด

² หน่วยวัดพื้นที่ของเกาหลี โดยที่ 1 พยอง (坪) เทียบเท่ากับ 3.306 ตารางเมตร

กันไว้

หัวหน้าทีมซอนตรวจห้องผู้ป่วยวีไอพีครั้งสุดท้ายเมื่อคืนวันศุกร์ เวลา 23.00 น. ไม่พบสิ่งผิดปกติอะไร

เวลานั้นเซบียอลอยู่เฝ้าห้องผู้ป่วยวีไอพีตามปกติ เธอนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะข้างเตียงในชุดยูนิฟอร์ม สวมทับด้วยเสื้อคาร์ดิแกนเช่นเดียวกับทุกครั้ง ถ้ามีเรื่องด่วนจนต้องละทิ้งหน้าที่ เธอคงติดต่อกับหัวหน้าพยาบาลหรือพยาบาลใจ ไม่ก็เขาที่เป็นหัวหน้าทีมฝ่ายรักษาความปลอดภัยเพื่อขอความช่วยเหลือแล้ว หมิงสาวเพิ่งอายุย่างยี่สิบปีก็จริง แต่เป็นเด็กฉลาดและมีความรับผิดชอบมาก ถึงขั้นได้รับคำชมและความไว้วางใจ ไม่ใช่แค่จากบุคลากรทางการแพทย์และเจ้าหน้าที่ห้องผู้ป่วย แต่จากลูกบ้านระดับพรีเมียมที่เรื่องมากพวกนั้นด้วย

หลังครบห้าสัปดาห์ที่มอบให้เฉพาะบุคลากรทางการแพทย์ไม่กี่คนกับหัวหน้าทีมฝ่ายรักษาความปลอดภัย ผ่านประตูเข้าไปได้จนเจอประตูกระจกใสขนาดใหญ่ เมื่อมองเข้าไปจะพบประธานวอนเซควอนนอนอยู่บนเตียง เขาเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องว่าเป็น ‘นักล่ากิจการอันดับหนึ่งของเกาหลี’ ‘อัจฉริยะด้านการร่วมทุน (Venture)’ ‘เส้นทางของเขาคือประวัติศาสตร์การควบรวมกิจการ (M&A) ของเกาหลี’ ในช่วงทศวรรษ 1990 ยุคที่แม้แต่คำว่าควบรวมกิจการยังเป็นเรื่องใหม่ เขาได้นำเทคนิคการควบรวมกิจการแบบอเมริกันที่แทบไม่มีใครนึกถึงมาใช้ในประเทศ และต่อยอดตำนานความสำเร็จอย่างต่อเนื่อง ไม่เพียงเท่านั้น เขายังบุกเบิกการลงทุนและประมุขงานศิลปะก่อนตระกูลธุรกิจชั้นนำในประเทศ จนได้รับคำสรรเสริญจากสื่อว่าเป็น ‘สัมผัสของไมดาส³’

อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จและทรัพย์สินมหาศาลของเขามีด้านมืด

³ Midas Touch หมายถึง คนที่ประสบความสำเร็จในทุกสิ่งอย่าง จับอะไรก็เป็นเงินเป็นทอง

ที่ไม่อาจเปิดเผยต่อชาวโลกแอบซ่อนอยู่ เริ่มจากประวัติที่เขาโดนหน่วยงานกำกับดูแลทางการเงินฟ้องร้องต่อสำนักงานอัยการ ด้วยข้อกล่าวหาใช้ข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับการควบรวมกิจการของบริษัท เพื่อขายหุ้นและทำกำไรจากส่วนต่างราคา แต่เขากลับรอดพ้นคดีมาอย่างง่ายดาย เนื่องจากไม่มีข้อกฎหมายที่สามารถเอาผิดได้

นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีอื่นๆ เช่น ชักจูงตลาดโดยเผยแพร่ข้อมูลเทคโนโลยีเท็จที่ไม่สามารถนำมาใช้ได้จริง เพื่อแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบผ่านการควบคุมราคาหุ้น⁴ ความสำเร็จของเขาจึงเกิดจากการปั่นราคาหุ้น⁵ และเทคนิคการฉ้อโกงทางการเงินชั้นสูง ซึ่งถือว่าล้ำหน้าในสมัยนั้น สรุปง่ายๆ คือเขาเป็นเพียง ‘สุดยอดนักต้มตุ๋นผู้ล้าหน้าเกินยุคสมัย’ เท่านั้น

เขามีดีที่ทอดยาวเหนือตำนานความสำเร็จกว่าสามสิบปีของเขาเริ่มเด่นชัดขึ้นเมื่อปีที่ผ่านมา เมื่อเริ่มมีการแย่งชิงอำนาจบริหารบริษัทหลักทรัพย์ JM ดังคำกล่าว ‘เหนือฟ้ายังมีฟ้า’ ยุบยงซอล ผู้ที่ประธานวอนแต่งตั้งเป็นประธานบริหารด้วยตัวเอง ได้หันดาบเข้าหาเขาโดยการเข้าซื้อกิจการอย่างไม่เป็นมิตร ประธานวอนสูญเสียอำนาจบริหารให้แก่نگล่ากิจการรุ่นใหม่ ที่เลียนแบบตัวเอง มีหน้าซ้ำ อัยการยังเริ่มสอบสวนเขาในข้อหายกยอหลักทรัพย์และละเมิดความไว้วางใจ⁶ ตามกฎหมายเพิ่มโทษอาชญากรรมทางเศรษฐกิจร้ายแรง และข้อหาทุจริตการซื้อขายหลักทรัพย์⁷ ตาม พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ แต่ประธานวอนไม่ใช่คนที่จะล้มได้ง่ายๆ

⁴ การกระทำที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อควบคุมหรือปรับเปลี่ยนราคาหุ้นให้อยู่ในทิศทางที่ต้องการ

⁵ การกระทำที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มราคาของหุ้นและทำกำไรในเวลาสั้นๆ

⁶ Breach of trust หมายถึง การที่ผู้มีหน้าที่ดูแลหรือบริหารทรัพย์สินของผู้อื่น ทรมานความไว้วางใจ โดยใช้ทรัพย์สินของผู้อื่นผิดจากหน้าที่ตน

⁷ คำเรียกโดยรวมของการกระทำไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ เช่น บิดเบือนข้อมูล ใช้ข้อมูลภายใน การควบคุมราคาหุ้น หลอกหลวงให้ลงทุน ฯลฯ

เพื่อปกป้อง ‘รอยัลทาวน์’ ที่เรียกได้ว่าเป็นผลงานชิ้นเอกในชีวิต เขาได้เริ่มเตรียมการเพื่อไว้หากถูกจับกุมและคุมขัง โดยอ้างว่าเพื่อเป็นการรักษาภาวะไตวายเรื้อรังและภาวะกล้ามเนื้อหัวใจหนาที่อาการรุนแรงขึ้นจากโรคฟาเบรย์⁸ ซึ่งเป็นโรคประจำตัว จึงมีการใช้พื้นที่ตึกหลักทั้งชั้นเป็นห้องพักผู้ป่วยสำหรับเขาโดยเฉพาะ แม้แต่ทีมแพทย์ประจำตัวเขาก็เป็นคนเลือกเอง

เจตนาของเขาอาจไม่บริสุทธิ์ แต่ในแง่ของผลลัพธ์กลับกลายเป็นวิสัยทัศน์ที่ก้าวไกลเลยทีเดียว เพราะในวันที่อัยการสั่งฟ้องพร้อมขอควบคุมตัว เขาดันล้มป่วย ‘จริง’ ด้วยภาวะกล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือดเฉียบพลัน จนกลายเป็นผู้ป่วยสภาพผัก⁹ และตอนนี้ ประธานวอนกำลังนอนหนึ่งไม่ต่างจากศพอยู่ในปราสาทโออ่าที่เขาสร้างไว้ มีเพียงดวงตาเลื่อนลอยที่ยังคงส่องประกาย

“ถอดเสื้อคาร์ดิแกนวางไว้แบบนี้ ไม่น่าจะไปไหนไกล...”

พยาบาลใจพูดเสียงเบาขณะตรวจดูถุงน้ำเกลือสามถุงที่ห้อยอยู่บนเสาข้างเตียง หัวหน้าที่มชอบกวาดตามองรอบห้องแล้วถาม

“ในห้องน้ำล่ะ”

“เช็กดูแล้วค่ะ”

บนโต๊ะที่ห่างจากเตียงของประธานวอนหนึ่งเมตรครึ่ง มีประวัติการรักษา ใบสั่งยาที่พิมพ์ออกมา อุปกรณ์ชนิดยา และอื่นๆ วางเรียงเป็นระเบียบ นอกจากนี้ยังมีหนังสือเล่มหนาวางคว่ำหน้าโดยเผยปกหลังขึ้น โดยมีดินสอคันอยู่แถวกลางๆ เล่ม เมื่อหัวหน้าที่มชอบพลิกหน้าหนังสือดู ก็พบภาพถ่ายของเด็กผู้หญิงสองคนหันหน้าเข้าหากันอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมจัตุรัส หนังสือนี้

⁸ Fabry disease โรคหายากที่ถ่ายทอดผ่านทางพันธุกรรม

⁹ Vegetative state คือภาวะที่สมองของผู้ป่วยได้รับความเสียหายอย่างรุนแรงจนสูญเสียการรับรู้และเข้าใจ แต่ยังคงตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้บางส่วน เช่น ลืมตา หลับตา ส่งเสียงในลำคอ หรือเรียกว่า ‘ภาวะเจ้าชาย/เจ้าหญิงนิทรา’

เกี่ยวกับการถ่ายภาพ แซตบยอลมักจะพกกล้องติดตัว และถ่ายรูปให้พนักงานตึกหลักหรือลูกบ้านระดับพรีเมียมที่เข้าออกห้องตรวจชั้นสองประจำ นี่น่าจะเป็นหนังสือที่แซตบยอลอ่านอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย

“ท่านประธานไม่มีอะไรผิดปกติ ให้ฉันรายงานหัวหน้าพยาบาลเลยไหมคะ”

พยาบาลโจถามด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมกังวล เธออยากปกป้องแซตบยอลไม่ให้โดนตำหนิ ด้วยความคิดว่าอาจเกิดเหตุสุดวิสัย จึงตัดสินใจขอความช่วยเหลือจากหัวหน้าทีมชอนก่อน

“ผมจะลองหาดูก่อน ถ้าเก้าโมงแล้วยังไม่เจอตัว ค่อยรายงานแล้วกันครับ”

หัวหน้าทีมชอนตอบพลางมองนาฬิกาข้อมือ

“โอเคค่ะ”

พยาบาลโจที่กำลังเก็บเสื้อคาร์ดิแกนกับหนังสือของแซตบยอล เอ่ยด้วยน้ำเสียงสดสีขึ้นกว่าเดิม

“คงออกไปเที่ยวเล่นนั่นแหละ”

จางกวางมู หัวหน้าทีมฝ่ายธุรการที่เพิ่งมาทำงานตอนเกือบเที่ยงเพราะเป็นวันเสาร์ กล่าวอย่างไม่ใส่ใจ แม้จะมีตำแหน่งหัวหน้าทีมเหมือนกัน แต่ด้วยความที่ได้รับความไว้วางใจสูงสุด จากทั้งประธานวอนและประธานกรรมการวอนจูฮี ผู้ดูแลรอยัลทาว์นแทนประธานวอนในปัจจุบัน ทำให้หัวหน้าทีมจางเป็นบุคคลสำคัญของ ‘รอยัลทาว์น’ ซึ่งถ้าเปรียบเป็นโรงแรมอำนาจของเขาคงอยู่ระดับผู้จัดการใหญ่

หัวหน้าทีมชอนสำรวจทุกซอกทุกมุมรอบตึกหลักและตึกหอพัก อยู่สามชั่วโมง แต่ไม่พบร่องรอยของแซตบยอล สูดท้ายหัวหน้าทีมชอนกับพยาบาลโจจำเป็นต้องรายงานเรื่องที่แซตบยอลละทิ้งหน้าที่กับหัวหน้า

พยาบาลและหัวหน้าทีมฝ่ายธุรการ

“ขอโทษค่ะ”

หัวหน้าพยาบาลจุมิยะยกัมศิระ

“เธออายุยี่สิบสี่ไหม”

“ค่ะ อย่างเข้ายี่สิบ”

“เธออายุยังน้อย คงคิดว่า ‘ทำไมวัยรุ่นอายุยี่สิบอย่างฉันต้องมาอยู่ที่นี้ในคืนวันศุกร์สหัสสุดท้ายแบบนี้’ ถึงได้หนีออกไปนะสิ ตอนกินเหล้าอยู่ดีๆ อาจปิดโทรศัพท์หายเสีย คิดว่า ‘ช่างมันสิ’ เรื่องแบบนี้เรารู้ๆ กันอยู่ไม่ใช่หรอ”

ทั้งหัวหน้าพยาบาลและหัวหน้าทีมชอบคิดว่าแซดบยอลไม่ใช่คนแบบนั้น แต่ไม่ใช่เวลาแสดงความเห็นเช่นนั้น

“พอได้พักในช่วงสุดสัปดาห์ เดียวก็ตั้งสติได้เองแหละ...ถ้าวันจันทร์ยังแอบกลับมาทำงานเงียบๆ หัวหน้าก็ดูให้หลายจำแล้วกันครับ จะได้ไม่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีก”

“ค่ะ วันนี้พยาบาลใจจะอยู่เวรกลางคืนเอง”

หัวหน้าพยาบาลตอบ

“อีกอย่าง ทุกคนช่วยเก็บเป็นความลับด้วย อย่าให้มีข่าวลือไม่จำเป็นแพร่ออกไป ถ้าลูกบ้านรู้เรื่องนี้จะดูไม่ดี เข้าใจไหม”

“รับทราบครับ/ค่ะ”

ทั้งสามตอบพร้อมกัน

ทันทีที่ออกจากตึกหลัก ลมหนาวของเดือนพฤศจิกายนก็พัดมาจนเปลือยไหล่ ความอ่อนล้าถ้าโถมเข้ามาไม่ยั้ง อาจเพราะเมื่อคืนไม่ได้นอนเต็มอิ่ม และต้องตื่นตัวอยู่ตลอดเกือบสามชั่วโมง หัวหน้าทีมชอบเดินกลับไปยังห้องพัก ด้วยความคิดว่าได้อาบน้ำอุ่นสักหน่อยคงจะดี ทันใดนั้นเขาก็ชะงักพิศ

เรื่องเสื่อคาร์ดิแกนสีเขียวที่แขวนอยู่บนเก้าอี้ห้องผู้ป่วยยังคงค้าง

คาใจ เลือดตัวนั้นไม่ใช่ยูนิฟอร์มของพยาบาล แต่เป็นเสื้อผ้าส่วนตัวของ
เชตบยอล เขาจำได้ว่าเคยเห็นเลือดตัวนี้หลายครั้งตอนเจอเชตบยอล
ในหอพัก สีของมันเขียวสดแบบไม่ค่อยพบเห็นกันทั่วไป รวมถึงวัสดุกับ
ดีไซน์ยังหรูหรามาก ช่วยขับเน้นผิวขาวของเชตบยอลได้เป็นอย่างดี

‘เข้ามิดเดือนพฤศจิกายนอากาศหนาวขนาดนี้ ไม่ใส่เสื้อคาร์ดิแกน
จะออกไปไหน’

หัวหน้าทีมซอนเกิดอยากเช็กบันทึกกห้องวงจรปิดที่ศูนย์เฝ้าระวังขึ้น
มากะทันหัน จึงเปลี่ยนทิศทางมุ่งหน้าไปยังศูนย์เฝ้าระวัง ซึ่งอยู่ที่ชั้นใต้ดิน
หนึ่งของตึกหลักแทน

เจ้าหน้าที่เวรประจำศูนย์เฝ้าระวังในช่วงสุดสัปดาห์คือเจ้าหน้าที่
ฮวังฮิลกิน เขาเป็นพนักงานดีเด่น รูปร่างสูงใหญ่ ดูเป็นคนซื่อสัตย์ ขยัน
ขันแข็ง อาศัยอยู่ในหอพัก แต่กลับใช้ชีวิตอยู่ในศูนย์เฝ้าระวังแทบจะตลอด
เพราะขาดแคลนกำลังคน เขาไม่ใช่คนจู้จี้จุกจิก แถมยังไม่สงสัยว่าทำไม
ถึงต้องเช็กบันทึกกห้องวงจรปิด เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องอธิบายเหตุผล
อะไรกับเขา

“ใช้คอมพิวเตอร์นี้ได้ครับ”

เจ้าหน้าที่ฮวังล็อกอินเข้าคอมพิวเตอร์ส่วนกลางที่วางอยู่ตรงทางเข้า
ศูนย์เฝ้าระวัง แล้วเลื่อนเก้าอี้มาไว้หน้าคอมพิวเตอร์

“เราอยู่ระหว่างตรวจสอบโปรแกรมกันมาตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว ใช้ได้แค่
ไอดีของผู้ดูแลระบบเท่านั้นครับ ผมล็อกอินไว้ให้แล้ว ใช้ได้เลยครับ”

“ขอบใจมากเจ้าหน้าที่ฮวัง”

หลังเจ้าหน้าที่ฮวังกลับไปประจำที่ หัวหน้าทีมซอนเริ่มตั้งค่าตำแหน่ง
และเขตเวลา แล้วเปิดไฟล์กห้องวงจรปิดที่เกี่ยวข้อง กห้องวงจรปิดที่ติดตั้ง
ในหอผู้ป่วยชั้นห้าจะบันทึกแยกไว้ต่างหาก เพื่อไม่ให้เจ้าหน้าที่ศูนย์เฝ้าระวัง

เข้าดู ในขณะที่ยังสามารถตรวจบริเวณชั้นหนึ่ง ชั้นสอง และทางเข้าออก
ของตึกหลักได้ ระหว่างเปิดวิดีโอจากกล้องบนเพดานลิบบีชั้นหนึ่ง ซึ่ง
จับภาพบริเวณทางเข้า โดยสลับความเร็วระหว่างห้าเท่ากับสิบเท่า และเล่น
ซ้ำไปมา ในที่สุด เงาร่างของคนที่หนึ่งก็ปรากฏตัวเข้ามาในสายตาเขา เงาร่าง
ในเสื้อโค้ตตัวยาวเดินออกไปทางประตูชั้นหนึ่ง เห็นเพียงด้านหลังก็รู้ว่าเป็น
ผู้หญิง ตอนนั้นเป็นเวลา 05.10 น. ของเช้าวันเสาร์

ค่อยหายใจและโล่งอกขึ้นมาหน่อย เขาถึงกับหลุดคำออกมา
เบาๆ ไม่อยากเชื่อว่าที่ตัวเองวิตกกังวลเหตุ จะเป็นเพราะความลำเอียงที่
คิดว่า 'เธอไม่ใช่เด็กแบบนี้' แต่ก็อย่างที่หัวหน้าทีมฝ่ายธุรการบอก เด็กวัย
ยี่สิบคงแค่ 'หนีออกไปเที่ยวเล่นตอนเช้ามืด'

หัวหน้าทีมชอบค่อยๆ ก้าวเท้าที่หนักอึ้งจากความเหนื่อยล้า เดิน
กลับหอพัก

2

วันอาทิตย์ เวลา 03.00 น. ฮยอนชูกระดุ้งตัวลุกจากเตียงเดี่ยวเก่าๆ
พร้อมกับครางในลำคอ

เธออุตุส่าห์คาดผ้าปิดตาให้หลับสนิท แต่ผ่านมาสยามชั่วโมงแล้วก็ยังนอนพลิกตัวไปมา หลับไม่ลงเสียที หลังนั่งเหม่ออยู่ครู่หนึ่ง เธอก็เตะผ้าห่มแล้วลุกขึ้นเหมือนเพิ่งตัดสินใจครั้งใหญ่ เวลานอนไม่หลับ ทางออกที่ดีที่สุดคือการทำให้ร่างกายหมดแรง ฮยอนชูคิดว่าชุดวอร์มมาสวมลวกๆ ทีละชิ้น พอออกมาที่ห้องนั่งเล่น ก็เห็นมินจีสวมแค่เสื้อกันหนาวขนปุยมีฮู้ด กำลังพนมมือไปทางหน้าต่างที่ปิดแคบานเกล็ดกระจก

“อูมินจี! ทำอะไรอยู่ถึงไม่นอน”

“หนูทำให้พี่ตื่นเหรอ”

มินจีหันมาตอบ

“เปล่า พี่แค่นอนไม่หลับนะ”

ฮยอนชูตอบพลางกระชับเสื้อแจ็กเก็ตกันลมให้เข้าที่

“หนูกำลังอธิษฐานต่อจันทรด์บที่ย้ายเข้าราศีพิจิก เป็นการขอพรให้

พระจันทร์ช่วยให้สมปรารถนา”

“อธิษฐานอะไรถึงไม่หลับไม่นอน”

“เซตบยอลบอกฉันว่า เวลาเกิดจันทร์ดับ ต้องรีบอธิษฐานภายในแปดชั่วโมง เพื่อไม่ให้ชนกับช่วงจันทร์เริ่ม¹⁰ หนูเผลอหลับไปตอนหัวค่ำเลยเริ่มอธิษฐานช้า ต้องรีบอธิษฐานแล้ว”

“นั่นช่วยอธิษฐานให้พี่หลับสนิทหน่อยสิ”

ฮยอนจูผากฝั่งขณะหารองเท้าผ้าใบในกล่องรองเท้าที่กองมั่วซั่วอยู่หน้าทางเข้าแคบๆ

“นั่นมันคำอธิษฐานของพี่ พี่ต้องขอเองสิ”

“มินจีผู้นำรักช่วยอธิษฐานแทนพี่หน่อยสิ ถ้ามินจีขอ พระจันทร์ต้องรับฟังแน่ๆ”

ฮยอนจูตอบขณะสวมรองเท้าผ้าใบที่เพิ่งหาเจอ

“แล้วนี่จะไปไหนเธอ”

“ไปออกกำลังกายใต้แสงจันทร์”

“ไม่กลัวบ้างหรือไง”

“ลืมไปแล้วเธอว่าพี่เป็นตำรวจผู้ทรงเกียรติของประเทศชาติ”

“ระวังตัวด้วยนะ”

“วิ่งรอบโครงการรอบเดียวก็กลับมาแล้ว รีบไปนอนได้แล้ว”

มินจีเพิ่งอายุสี่สิบปี มาจากสถานสงเคราะห์ ‘จงซาน’ เช่นเดียวกับฮยอนจู

ในปีที่ฮยอนจูอายุสิบห้า มินจิกับเซตบยอลซึ่งอายุหกขวบเท่ากันได้เข้ามาอยู่ในสถานสงเคราะห์หลังจากเธอไม่กินสัปดาห์ ทั้งคู่เชื่อฟังฮยอนจู

¹⁰ Void time หมายถึง ช่วงเวลาที่ดวงจันทร์ไม่ทำมุมกับดาวเคราะห์อื่นๆ อยู่ในตำแหน่งสุดท้ายของราศีหนึ่ง ก่อนย้ายเข้าสู่ราศีถัดไป

เหมือนพี่สาวแท้ๆ และตามติดแจเหมือนหมากรัง แม่น้องๆ จะอายุห่างกับ
ฮยอนซูถึงเก้าปี จนต้องคอยประคบประหงมเลี้ยงดู แต่แทนที่จะเหนียว
หรือรำคาญ เธอกลับรู้สึกผูกพันเหมือนสายเลือดเดียวกันมากกว่า

เมื่อสองปีก่อน ตอนที่ฮยอนซูได้เป็นตำรวจด้วยโควตาพิเศษทาง
ด้านศิลปะการต่อสู้ และเดินทางออกจากจงซาน มินจีกับเซตบยอลยังเรียน
อยู่ชั้นมัธยมปลายปีที่สองในวิทยาลัยการสาธารณสุข หลังเรียนจบ ทั้งคู่
ได้เริ่มต้นชีวิตการทำงานอย่างเต็มตัว โดยเข้าทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลที่
'ศูนย์การแพทย์จงซาน' ซึ่งเป็นโรงพยาบาลในเมืองจงซาน สถานสงเคราะห์
กับเด็กสาวทั้งสอง เป็นเหตุผลที่ทำให้ฮยอนซูไม่ลังเลที่จะยื่นขอประจำการ
ที่สถานีตำรวจจงซาน และกลับมายังเมืองจงซานอีกครั้ง หลังจบการศึกษา
จากโรงเรียนตำรวจและผ่านการฝึกงานเป็นตำรวจท้องถิ่นในพื้นที่ทาง
ตอนเหนือของจังหวัดยองกี

อะพาร์ตเมนต์ขนาดสิบเก้าพองที่หึ่งเล็กหึ่งเก่านี่ เป็นบ้านเช่ารายปี
ก็จริง แต่ฮยอนซูตั้งใจหาไว้เพื่ออาศัยอยู่กับมินจีและเซตบยอล อย่งไร
ก็ตาม เซตบยอลได้รับเลือกเป็นพนักงานประจำผู้ปวยวิไอพี ดึกหลัก
ของรอยัลทาวน์ ซึ่งเป็นโรงพยาบาลสาขาของศูนย์การแพทย์จงซานตั้งแต่
ฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา ตอนนี้เลยอาศัยอยู่ในหอพักพนักงานรอยัลทาวน์
เพราะอย่างนั้นแม่ฮยอนซูจะกลับมาจงซานได้สองสัปดาห์แล้ว แต่นั่นระหว่าง
ผู้ช่วยพยาบาลที่ไม่มีวันหยุดสุดสัปดาห์กับตำรวจมือใหม่ก็ยังเลื่อนออกไป
เรื่อยๆ

เข้ามิดเดือนพฤศจิกายนอากาศเย็นเยือก แต่ช่วยให้ฮยอนซูรู้สึกดีขึ้น
ทันตาเห็น ฮยอนซูมัดผมยาวของเธอแน่น แล้วเริ่มวิ่งไปตามเส้นทางเดินเล่น
เมื่อออกจากประตูด้านข้างของอะพาร์ตเมนต์ เข้าสู่เส้นทางเดินเล่นและขึ้น
เนินไปไม่กี่เมตร ก็จะเห็นวิวอาคารสวยๆ ของรอยัลทาวน์กลมกลืนไปกับ

ภูมิทัศน์รอบด้าน ที่บอกว่าพวกเขาตั้งใจออกแบบกระทั่งแสงไฟตอนกลางคืนนั้น คงไม่ใช่ข่าวลือเกินจริงแต่อย่างใด รอยัลทาวน์มีพื้นที่เก้าหมื่นพยง ดุยิ่งใหญ่อลังการเพราะโอบล้อมทั้งภูเขาและทะเลสาบ

ฮยอนซูวิ่งอ้อมรอยัลทาวน์ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ สามกิโลเมตร พยายามรื้อฟื้นความทรงจำเก่าๆ แม้ปัจจุบันจะต้องนั่งรถกว่าสิบห้านาทีเข้าไปทางเขามู้อัก แต่เมื่อหกถึงเจ็ดปีก่อน สถานสงเคราะห์ จงซานเคยอยู่ตรงนี้ บริเวณต้นเขตพื้นที่ห้ามพัฒนา ล้อมรอบด้วยต้นไม้ที่เติบโตกระจัดกระจายพร้อมวัชพืชหนาที่บ ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่บนเกาะห่างไกล

‘ແ່ງແຄ້ແໜ່ວັชพีชกี๋ยັงโຕເອາๆ เพราะเด็กๆ ชอบร้องไห้กันหรือเปล่านะ’

แม้จะมีอาสาสมัครมาตัดวัชพืชหลายครั้งต่อปี แต่วัชพืชก็ย้งโຕໄວจนน่ากลัว อยู่ที่ครุพีเลี้ยงชอบพูดติดตลก ไม่ว่าผู้อำนวยการที่นี่จะเป็นคนอบอุ่นแค่ไหน ไม่ว่าครุพีเลี้ยงจะให้ความรัก ความหวังใยเพียงใด น้ำตาของเด็กๆ ก็ไม่เคยหยุดไหล

เด็กที่ร้องไห้เพราะเศร้าที่ต้องจากเพื่อนๆ ไปอยู่ต่างที่กับพ่อแม่ บุญธรรม เด็กที่ร้องไห้เพราะอยากถูกรับเลี้ยงแต่ไม่ถูกลือก เด็กที่ร้องไห้เพราะไม่ได้กลับบ้านแม่ผ่านวันที่พวกเขาเฝ้ารอ เด็กที่สะอื้นด้วยความกลัวว่าพ่อแม่จะไม่มารับพวกเขากลับบ้านตลอดชีวิต หรือแม่กระทั้งเด็กที่ร้องไห้เพราะกลัวว่าพ่อแม่จะมารับ เด็กๆ ในสถานสงเคราะห์ต่างร้องไห้เพราะกลัวชะตากรรมที่อาจผิดไปจากความคาดหวังของตน แต่น่าแปลกที่ฮยอนซูไม่เคยอยู่ในกลุ่มใดเลยที่กล่าวมา

ตอนฮยอนซูอายุประมาณหกขวบ พี่ชายที่อายุมากกว่าเธอสองปีถูกพ่อเลี้ยงทำร้ายจนล้าไส้แตกเสียชีวิต ฮยอนซูเห็นเหตุการณ์นั้นกับตา เมื่อตำรวจมาซักถามแม่ของเธอ แม่กลับเอาแต่ร้องไห้ ไม่ยอมบอกว่าพ่อเลี้ยงเป็นคนทำ

คุณลุงตำรวจคนนั้นน่าจะส่งสารหยอนชูที่ตัวผอมแห้ง จึงเลื่อนการ
สอบสวนออกไป และอุ้มหยอนชูไปที่ร้านขายของชำ ชื่อเค็กคาสเทลลาแบบ
กลม พร้อมนมกับขนมอื่นๆ ให้ ระหว่างกอดขนมกลับบ้าน หยอนชูรวบรวม
ความกล้าแล้วกระซิบข้างหูคุณลุงตำรวจ

“พ่อ...ตีหนู”

พ่อเลี้ยงถูกจับกุม แม่ของเธอฆ่าตัวตาย หยอนชูกลายเป็นเด็กกำพร้า
ดังนั้นเธอไม่มีเหตุผลให้ต้องร้องไห้เหมือนเด็กคนอื่นๆ

ตรงที่เคยเป็นสถานสงเคราะห์จึงซาน ปัจจุบันกลายเป็นอาคารสอง
ชั้นสวยงามราวภาพวาด ผนังภายนอกตกแต่งด้วยกระเบื้องโมเสก ช่างตลก
ร้ายที่พอเกาะรั้วไม่มองใกล้ๆ กลับพบว่าอาคารหลังนั้นเป็นโรงเรียนอนุบาล
ที่ดำเนินการโดยรอยัลทาวน์

เป็นโรงเรียนอนุบาลที่เด็กจากหมู่บ้านทาวน์เฮาส์หรีใกล้ๆ นั่งรถสิบล้อขึ้น
มาเรียน ค่าเล่าเรียนของที่นี่สูงกว่าค่าเทอมมหาวิทยาลัย ถึงอย่างนั้นอัตรา
การแข่งขันในการเข้าเรียนก็ยิ่งสูงถึงหนึ่งต่อหลายสิบ

หยอนชูรู้สึกผ่อนคลายอย่างน่าประหลาด ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยคิดถึง
ช่วงเวลาเหล่านั้น แต่ดูเหมือนว่าความยิ่งใหญ่ดังงามของรอยัลทาวน์ จะลบ
เลือนความทรงจำอันเศร้าหมองจากสถานสงเคราะห์ไปมากจนแทบหมดสิ้น
หยอนชูสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเริ่มออกวิ่งอีกครั้ง

3

เข้าวันจันทร์ ห้อง 103 ยูนิทฟรีเมียมคึกคักตั้งแต่เช้าตรู่ เสียงเพลง
ไวโอลินคอนแชร์โตหมายเลข 4 ท่อนที่หนึ่ง โดยปากานินี¹¹ ดังออกมาจาก
ลำโพงแทนนอย ออโตกราฟ มินิ ที่จับคู่กับแอมป์หลอด¹² คุณนายออเดรย์
ลูกบ้านห้อง 103 ฮัมทำนองจากเพลงที่เล่นอยู่ ขณะที่ช่างทำผมซึ่งมาบริการ
ถึงบ้านกำลังจัดแต่งทรงผมให้

“เขาว่าคนฟังโมสาร์ทหรือบาคแก่แล้วละอะ คนฟังบีโทเฟนหรือ
ไซคอปส์ก็อย่างคุณนาย แสดงว่ายังกระปรี้กระเปร่า”

ช่างทำผมวัยหกสิบปีอวดภูมิระหว่างใช้เครื่องม้วนผมดัดลอนผม
สีเงินของคุณนายออเดรย์

“ปากานินีอะ ปากานินี ไม่ใช่บีโทเฟน”

¹¹ นิคโคโล ปากานินี (Niccolò Paganini) นักไวโอลินและคีตกวีชาวอิตาลีคนสำคัญของยุคโรแมนติก

¹² อุปกรณ์ขยายกำลังซั้ที่ใช้หลอดสุญญากาศเป็นอุปกรณ์หลักในการขยายสัญญาณ

“อ้อ จริงด้วยค่ะ ว่าแต่วันนี้มีเรื่องพิเศษอะไรหรือเปล่าคะ”

“บอกไปแล้วนี่คะ ว่าวันนี้มีถ่ายทำ คุณอันยังสาวอยู่แท้ๆ ทำไม่ถึงได้ซึ่ลิมแบบนี้ละ”

ชั่วขณะหนึ่ง แววดตาของช่างทำผมสั้นไหว

“นั่นสิคะ ฉันทันแน่จริงๆ”

ช่างทำผมตอบหน้าตาเฉยราวกับเป็นความผิดของเธอจริงๆ

คุณนายออเดรย์ ผู้ใกล้จะถึงวันเกิดครบรอบแปดสิบปี เริ่มแสดงอาการอัลไซเมอร์ระยะแรกเริ่ม

เธอคือตัวอย่างของคนที่กลายมาเป็นมหาเศรษฐี จากการบริหารจัดการหุ้นและอสังหาริมทรัพย์ที่สาม่ได้จากตระกูลธุรกิจสถาบันกวดวิชารุ่นแรกในย่านกังนัมซึ่งไว้ให้เป็นมรดก เป็นที่รู้จักกันว่าอะพาร์ตเมนต์ทรูสามสิบยูนิตและอาคารอีกหลายหลังในย่านอัมพูกองเป็นเพียงส่วนหนึ่งในทรัพย์สินทั้งหมดของเธอ อย่างไรก็ตาม เธอไม่ได้แสวงหาเงินเพียงอย่างเดียว ทั้งเธอและสามีเคยเป็นนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ระดับหัวกะทือนาคทูไกล แต่กลับต้องล้มเลิกการไปเรียนต่อที่ต่างประเทศเพราะความยากจน อีกทั้งยังต้องแบกรับภาระหาเลี้ยงครอบครัว ความเจ็บปวดนี้เองที่ทำให้เธอทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อการศึกษาของลูกสาว แต่เพิ่งมาตระหนักได้ในภายหลังว่าการทำแบบนี้กลับเป็นการทำร้ายลูก

‘คนไม่เคยอดอยากมักไม่รู้จักดิ้นรน’

ความผิดหวังในตัวลูกๆ ไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น ลูกสาวทั้งสองของเธอชอบเร่งแม่ให้มอมมรดก เนื่องจากมองว่ามรดกแสนล้านวนเป็นเพียงตัวเลือกของชีวิตและสิทธิพื้นฐานในฐานะลูก คุณนายออเดรย์เห็นถึงความละโมภโกลมมากของลูกสาว เริ่มหวาดระแวงว่าจะถูกลูกสาวทั้งสองและลูกเขยทำร้าย สุดท้ายจึงตัดสินใจย้ายมาอยู่ที่รอยัลทาวน์

รอยัลทาวน์มีมาตรการป้องกันไม่ให้คนที่ลูกบ้านไม่ต้องการพบเข้าเยี่ยมอย่างเข้มงวด แม้จะเป็นบุคคลในครอบครัวหรือญาติ ความปลอดภัย

จึงนับว่าสูงมาก แม้แต่คำสั่งห้ามเข้าใกล้ของศาลยังเทียบไม่ติด

ว่าความหวาดระแวงของคุณนายออเดรียกลับไม่น้อยลงเลยหลังย้ายเข้ามา ในช่วงสองปีที่ผ่านมา คุณนายออเดรียได้ปรึกษาหารือกับทนายความเพื่อให้แน่ใจว่า หลังจากที่เธอเสียชีวิต ลูกสาวของเธอจะไม่ได้รับมรดก แม้แต่พุนเดียว¹³ หรืออาจเป็นเพราะเธอทุ่มเทมากเกินไปเพื่อไม่ให้ลูกสาวของเธอได้รับมรดก โรคัลไซเมอร์ถึงได้มาเยือน

โชคที่ตอนนี้ยังเป็นเพียงอัลไซเมอร์ระยะแรกเริ่ม และการก่อตั้งทรัสต์¹⁴ สำหรับผู้ป่วยอัลไซเมอร์ก็สำเร็จลุล่วงก่อนที่ลูกๆ จะรู้ตัว การคิดว่าตัวเองจะได้หลุดพ้นจากบ่วงของคำว่า ‘ครอบครัว’ และปิดฉากชีวิตลงอย่างงดงามที่รอยัลทาวน์ กลับเป็นสิ่งที่ทำให้คุณนายออเดรียมีความสุขกับชีวิตมากขึ้น

“ฉันเลือกเอาไว้หลายชุดแล้ว คุณอันช่วยดูให้หน่อยได้ไหม”

“ได้อยู่แล้วค่ะ เป็นการถ่ายทำอะไรหรือคะ”

“รูปงานศพ”

หญิงชราตอบด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเหมือนไม่รู้สึกละอะไร

“ถ่ายรูปงานศพอีกแล้วหรือคะ”

“ครั้งก่อนสำหรับฤดูใบไม้ร่วง แต่ครั้งนี้สำหรับฤดูหนาว ฉันอาจตายในฤดูหนาวก็ได้ล่ะ”

จะว่าน่าเอ็นดูหรือว่าน่าสงสารดีล่ะ รอยยิ้มขมขื่นผุดบนใบหน้าของช่างทำผมแวบหนึ่ง

¹³ หน่วยนับเงินที่มีค่าน้อย ปัจจุบันไม่ได้ใช้แล้ว ตรงกับสำนวน ‘แม้แต่สตางค์แดงเดียว’

¹⁴ การที่เจ้าของทรัพย์สินมอบทรัพย์สินให้แก่บุคคลที่ไว้วางใจ (ที่เรียกว่า Trustee) ดูแลหรือจัดการทรัพย์สินนั้นตามข้อตกลงหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ต่างจากพินัยกรรมตรงที่สามารถดำเนินการได้ในขณะที่เจ้าของทรัพย์สินยังมีชีวิตอยู่

“ตายจริง! จะลืบโม่งแล้ว ต้องรีบเตรียมตัวก่อนที่เซตบยอลจะมาเร็วเข้า”

คุณนายออเดรย์รู้จักเซตบยอลเมื่อหนึ่งปีก่อน

เธอเข้ารับการตรวจสุขภาพประจำปีอย่างละเอียดที่ศูนย์การแพทย์ จงซานสาธารณสุขยัลทาวน์ และได้พบกับเซตบยอลซึ่งทำงานเป็นนักศึกษาฝึกงานผู้ช่วยพยาบาล เซตบยอลเป็นเด็กที่สดใสและซื่อตรง ถึงขนาดกล้าเปิดเผยว่าเธอเติบโตมาในสถานสงเคราะห์ เซตบยอลชอบถ่ายภาพ พอถึงช่วงพักก็ใช้กล้องฟิล์มถ่ายภาพคนรอบข้างตลอด วันหนึ่งเธอยื่นรูปถ่ายใบหนึ่งให้คุณนายออเดรย์

ฉันเคยหน้าตาแบบนี้ด้วยเธอ คุณนายในภาพถ่ายดูแปลกตา แต่ก็สวยมากเช่นกัน

‘คุณนายรู้ไหมคะว่าตอนนั้นขวา คุณนายดูสวยมากเลยนะคะ’

ว่ากันว่าภาพถ่ายแสดงให้เห็นความรักที่ช่างภาพมีต่อสิ่งที่ถ่าย ใบหน้าบนภาพถ่ายของเซตบยอลมักจะอบอุ่นและน่ารักเสมอ

คุณนายออเดรย์ขอใช้บริการพยาบาลที่บ้านโดยเลือกเซตบยอลเป็นผู้ดูแล ทั้งคู่เลยมีโอกาสนี้ได้ใช้เวลาหนึ่งถึงสองชั่วโมงด้วยกันทุกเช้า จนกระทั่งประธานวอนอะไรนั่นล้มป่วยและพรากเซตบยอลไปจากเธอ

คุณนายออเดรย์สวมเสื้อคาร์ดิแกนยาวสีน้ำตาลทองที่ทำจากขนบิกูญญา¹⁵ จากแปรูและผลิตในลอนดอน พร้อมกับผ้าคลุมไหล่จากวัสดุเดียวกัน นั่งอย่างไว้ที่ติพลางพลิกดูอัลบั้มภาพระหว่างรอเซตบยอล

นาฬิกาถ่วงคนตรึบเวลาเที่ยงวัน คุณนายออเดรย์ยกโทรศัพท์ขึ้นมากดเบอร์เซตบยอลทันที

หว่าโทรศัพท์ปิดอยู่ เซตบยอลไม่มา

¹⁵ ลัตัวเลี้ยงลูกด้วยนมในวงศ์อูฐ (Camelidae) มีถิ่นกำเนิดและกระจายพันธุ์ในทวีปอเมริกาใต้